

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 121/03-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. S., správcu konkurznej podstaty úpadcu MEZ SERVIS, spoločnosť s ručením obmedzeným, M., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., K., vo veci porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ustanoveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 S 141/02 zo 16. decembra 2002, za účasti Krajského súdu v Košiciach, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. S., správcu konkurznej podstaty úpadcu MEZ SERVIS, spoločnosť s ručením obmedzeným, M., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2003 doručená sťažnosť Ing. J. S., správcu konkurznej podstaty úpadcu MEZ SERVIS, spoločnosť s ručením obmedzeným, M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom

JUDr. J. P., K., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ustanoveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 141/02 zo 16. decembra 2002.

II.

Sťažovateľ uviedol, že 31. júla 2002 podal krajskému súdu žalobu proti rozhodnutiu a postupu Katastrálneho úradu v Košiciach (ďalej len „katastrálny úrad“) sp. zn. Xo 10/2002/B z 15. júla 2002, ktorým bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutie Správy katastra v Michalovciach sp. zn. X 86/2001 zo 16. apríla 2002 a jeho odvolanie bolo zamietnuté.

Napadnutým uznesením krajský súd konanie zastavil. Toto uznesenie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v znení účinnom do 31. decembra 2002 argumentujúc tým, že žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom súdneho preskúmavania. Krajský súd zároveň vyslovil názor, že pri zápise práv k nehnuteľnostiam záznamom [§ 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov] sa nerozhoduje o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Sťažovateľ sa domnieva, že krajský súd pochybil pri rozhodovaní v danej veci, a pripomína, že žalobou proti rozhodnutiu katastrálneho úradu „...*nenapadali záznam ako osobitný druh katastrálneho postupu, ale opravu chyby postupom (rozhodnutím) podľa správneho poriadku*“. Takýmto postupom bolo sťažovateľovi podľa jeho názoru odňaté právo na súdnu a inú právnu ochranu a zároveň mu bolo znemožnené konať na súde v súlade s čl. 46 ods. 2 ústavy. Ďalej sťažovateľ poukazuje na to, že „*Jednak príloha A Občianskeho súdneho poriadku (OSP) nepozná takýto prípad vylúčenia možnosti sa*

domáhať súdneho preskúmania a jednak proti rozhodnutiu o zastavení konania nie je možný riadny, ale ani mimoriadny opravný prostriedok [243f, ods. 2, písm. b) v spojitosti s § 250j, ods. 4 OSP].

Odvolávajúc sa na uvedené sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia všeobecných súdov (v obdobných veciach sťažovateľa vzťahujúcich sa na totožný nehnuteľný majetok), o ktoré opiera svoj vyššie citovaný právny názor. Preto sa nemôže stotožniť s postupom krajského súdu v označenej veci, „*ak zastavenie konania zdôvodňoval ustanoveniami OSP, že rozhodnutím Katastrálneho úradu v Košiciach sa nerozhodovalo o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb*“.

Sťažovateľ napokon uzaviera svoju argumentáciu tým, že „*V prípade sporného vlastníckeho práva môže rozhodnúť o tom, kto je vlastníkom nehnuteľnosti výlučne všeobecný súd, teda nie orgán správy katastra nehnuteľností opravou chyby, nakoľko zápis vlastníckeho práva na liste vlastníctva je hodnoverný, kým sa nepreukáže opak*“.

Sťažovateľ upozorňuje na skutočnosť, že „*Dňa 27. 3. t. r. ústavný súd, č. k. IV. ÚS 57/03-9 svojim uznesením odmietol našu sťažnosť. Svoje uznesenie zdôvodnil tým, že sťažovateľ mal právo riadneho odvolacieho prostriedku proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach (porušovateľa) a to v zmysle zákona č. 424/2002 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. 1. 2003.*

Ústavný súd však vychádzal z nesprávnych zistení, ktoré mohli byť spôsobené práve chybou porušovateľa. Preto ani rozhodnutie nemohlo byť v súlade so zákonom.

Uznesenie porušovateľa (2 S 141/02-14) bolo vydané 16. 12. 2002 a jeho právoplatnosť nastala 31. 12. 2002!“.

K dodržaniu zákonnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ uviedol: „*Vo veci dodržania zákonnej 2-mesačnej lehoty na podanie sťažnosti na ústavný súd (§ 53, ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z.) máme za to, že je dodržaná aj týmto podaním,*

nakolko v čase od 24. 1. 2003 (deň podania sťažnosti) do 14. 4. 2003 (deň prevzatia uznesenia ústavného súdu) táto nebežala z dôvodu konania na ústavnom súde.“

Z týchto dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jeho vyššie označené základné právo, a nadväzne na to navrhuje, aby ústavný súd uvedené uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

III.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde „návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené“.

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol

o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a spisu sp. zn. IV. ÚS 57/03 zistil, že z hľadiska účastníkov konania a namietaného porušenia základného práva podľa označeného článku ústavy a napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj návrhu na rozhodnutie je sťažnosť podaná 7. mája 2003 obsahovo zásadne rovnaká ako sťažnosť z 20. januára 2003. O tejto sťažnosti ústavný súd rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 57/03 tak, že ju odmietol pre nedostatok svojej právomoci vychádzajúc z doložky právoplatnosti na napadnutom uznesení krajského súdu, ktorá obsahovala dátum 3. január 2003. Toto uznesenie bolo predložené sťažovateľom a jeho obsah bol potvrdený pred rozhodnutím ústavného súdu aj príslušným krajským súdom.

Významnou skutkovou zmenou v obsahu terajšej sťažnosti je však tvrdenie o tom, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 30. decembra 2002, a nie 3. januára 2003. Túto skutkovú zmenu sťažovateľ preukázal tak, že okrem sťažnosti podanej 7. mája 2003 bolo 26. júna 2003 ústavnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa, v prílohe ktorého predložil kópiu napadnutého uznesenia krajského súdu s opraveným dátumom na doložke právoplatnosti, podľa ktorej toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť už 30. decembra 2002.

Ďalšou prílohou podania je kópia listu krajského súdu č. k. 2 S 141/02-24 zo 17. júna 2003, ktorým oznamuje právnenému zástupcovi sťažovateľa, že jeho *„žiadosti o opravu doložky právoplatnosti uvedeného uznesenia Krajského súdu v Košiciach formou uznesenia nie je možné vyhovieť, lebo sudca 31. 1. 2003 vyznačil na tejto doložke správny dátum právoplatnosti uznesenia dňom 30. 12. 2002. Z fotokópie Vami predloženého uznesenia súd*

zistil, že dátum nadobudnutia právoplatnosti bol vyznačený 20. 1. 2003 vedúcou kancelárie ešte predtým, ako právoplatnosť vyznačil sudca“.

Ústavný súd vychádzajúc z novej skutočnosti, za ktorú považoval opravu doložky právoplatnosti na napadnutom rozhodnutí, nepovažoval sťažnosť za neprípustnú a nepostupoval podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde. Z nového dátumu právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že nárok na ochranu základného práva nebol uplatnený za rovnakých skutkových (nový dátum právoplatnosti) a právnych (pôvodné znenie § 250d OSP účinné do 31. decembra 2002) predpokladov. Preto nemôže ísť o tú istú vec podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde a posudzovaná sťažnosť nebola odmietnutá pre neprípustnosť podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd musel preskúmať, že sťažnosť podaná v tomto konaní bola podaná včas, t. j. v súlade s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože dôvodom na odmietnutie sťažnosti je aj to, že bola podaná po uplynutí lehoty ustanovenej na jej podanie. Pred rozhodnutím o tejto procesnej podmienke bolo potrebné sa vyrovnáť s tvrdením sťažovateľa o tom, že zákonnú lehotu na podanie sťažnosti zachoval aj pri podaní novej sťažnosti.

Sťažovateľ tvrdí, že lehotu na podanie sťažnosti v danom prípade dodržal, „*nakoľko v čase od 24. 1. 2003 (deň podania sťažnosti) do 14. 4. 2003 (deň prevzatia uznesenia ústavného súdu) táto nebežala z dôvodu konania na ústavnom súde“.*

Zákon o ústavnom súde neobsahuje ustanovenie upravujúce neplynutie (prerušenie plynutia) lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu počas konania a rozhodovania o inej sťažnosti sťažovateľa, v ktorej uplatnil rovnaký nárok na ochranu základného práva ako v posudzovanej veci. Ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde síce pripúšťa, aby sa na konanie pred ústavným súdom primerane použili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ale taká úprava nie je obsiahnutá ani v Občianskom súdnom poriadku.

Ústavný súd sa preto nestotožňuje s názorom sťažovateľa o neplynutí lehoty na podanie sťažnosti počas konania v jeho predchádzajúcej veci a s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu (30. december 2002) a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (7. mája 2003) uzaviera, že sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na základe toho ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2003